Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἔτησία	δρ. 8.—	Ἔτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . »	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ον *Ἐν Ἀθήναις, 22 Ὀκτωβρίου 1916* *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 47*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ὁ μαῦρος εἶχεν ἀναιβάσῃ τὸν αἰχμάλωτό του (*) ἐπάνω στὸ βουνό, σὲ μιὰ καλύβα ποῦ τὴν εἶχαν νοικιάσῃ ἐπίτηδες. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν ἐντελῶς ἔρημο, ἄγριο· κι' ἅμα εἶδε ὁ Ἀγκλὰς ὅτι ἡ φωνές του θὰ πήγαιναν χαμένες καὶ ἅμα σκέφθηκε, ὅτι δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ παλαίσῃ μ' ἐκεῖνον τὸν πελώριο ἀράπη, ἀποφάσισε νὰ ὑποταχθῇ χωρὶς ἄλλη ἀντίστασι.

Ἔτσι, ἅμα ὁ Τὼμ τοῦ ἔδειξε ἕνα στρῶμα, ριγμένο σὲ μιὰν ἄκρη τῆς καλύβας, καὶ τοῦ εἶπε λακωνικά: «Μπορεῖς νὰ κοιμηθῇς ἐδῶ ὡς αὔριο τὸ πρωί», ξαπλώθηκε χωρὶς λέξι κι' ἄρχισε νὰ συλλογίζεται.

«Γιατί μὲ συνέλαβαν;.. Ἐκεῖνος ὁ ταταραμένος ὁ Βραζιλιανὸς τώκανε βέβαια... Φοβήθηκε μὴ τοῦ πάρω τὴν Κολέττα καί, σὰν ἀγριάνθρωπος ποῦ εἶνε, μ' αἰχμαλώτισε, γιὰ νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ τοῦ ἀφίσω τὴν ἀδελφή μου νὰ τὴν υἱοθετήσῃ... Ἔ, αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ πολὺ σοβαρό... Δὲν θὰ πάθω κανένα κακό... Αὔριο τὸ πρωί, πιθανώτατα, θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ κ. Ἀλβαράδο. Θὰ συζητήσωμε... Θὰ τοῦ παραχωρήσω τὴν Κολέττα καὶ θὰ τελειώσουν ὅλα. Μπορεῖ νὰ ὠφεληθῶ καὶ κάτι τι ἀπ' αὐτὴν τὴν περιπέτεια. Ὁ κτηματίας εἶνε πολὺ πλούσιος. Ποιὸς ξέρει!..»

Καὶ ἡσυχασμένος μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ Ἀγκλὰς ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῇ. Δὲν τὸ κατώρθωσε ὅμως, γιατί τὸ στρῶμα ἐκεῖνο ἦταν σκληρὸ καὶ ἀνώμαλο. Δυὸ τρεῖς φορές, δοκίμασε νὰνοίξῃ ὁμιλία μὲ τὸν μαῦρο, ποῦ τὸν φύλαγε ὄρθιος, καπνίζων τὴν πίπα του. Ἀλλὰ ὁ Τὼμ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε παρὰ μὲ μουγγριτά, ποῦ ἔδειχναν, ὅτι ἦταν ἀποφασιμένος νὰ μὴ τοῦ μιλήσῃ καθόλου. Ἔτσι πέρασε ἡ νύχτα.

Τὸ πρωί, ὅταν ἔφεξε κι' ὁ Ἀγκλὰς ἄρχισε νὰ διακρίνῃ τὰ πράγματα γύρω του, εἶδε μ' ἔκπληξί του ἕνα σεντοῦκι, τοποθετημένο στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς καλύβας. Πολὺ εὔμορφο, πολὺ κομψὸ καὶ πολὺ μεγάλο, τὸν ἐξάφνισε. Τί γύρευε τὸ πλούσιο αὐτὸ ἔπιπλο μέσα στὴ φτωχὴ καλύβα τοῦ βουνοῦ; Εἶχε καμμιὰ σχέσι μαζί του;

Αὐτὸ θὰ τὸ μάθαινε σὲ λίγο.

Ἅμα βγῆκε ὁ ἥλιος κ' ἔλαμψε κάτω ἡ θάλασσα τοῦ Ἰκαραμπού, ὁ μαῦρος ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα δισάκκι ψωμί, ψητὸ κρέας, κρασί, φρούτα, κ' εἶπε στὸν Ἀγγλὰς ἐπιτακτικά:

— Φάγε!

Κι' ὁ κακοῦργος, ποῦ ἦταν πολὺ εὐπειθής, ὅταν δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἀλλοιῶς, ἄρχισε νὰ τρώγῃ μὲ ὄρεξι, ἀντίκρυ στὸ δεσμοφύλακά του, ποῦ κι' αὐτὸς ἐφαίνετο πολὺ πεινασμένος.

Ἀφοῦ τελείωσε κὶ τὸ γεῦμα, ὁ Τὼμ μάζεψε τὰ ὑπομεινάρια, τὰ τύλιξε μὲ φύλλα καὶ τὰ ἔβαλε μέσα στὸ μεγάλο σεντοῦκι.

«— Γιατί; γιατί;» ἀπόρησε ὁ Ἀγκλάς.

Δυὸ ὧρες πέρασαν ἔτσι. Ὁ μαῦρος, ἀμίλητος πάντα, ὅλο κύτταζε τὸ ρολόγι του καὶ τὴ θάλασσα σὰ νὰ περίμενε καμμιὰ βάρκα.

Κατὰ τὴς δέκα, ἀκούσθηκε ἀπὸ κεῖ κάτω ἕνα σφύριγμα. Ὁ μαῦρος ἀποκρίθηκε κι' αὐτὸς μὲ μιὰ σφυρίκτρα. Σὲ λίγο, δυὸ ὑπηρέτες τοῦ Ἀλβαράδο φάνηκαν στὴν κορφὴ τοῦ μονοπατιοῦ, ποῦ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὴν καλύβα στὴ θάλασσα.

— Ἡ βάρκα εἶνε κάτω! εἶπαν στὸν Τὼμ.

— Καὶ τὸ βαπόρι;

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλ. σελ. 365

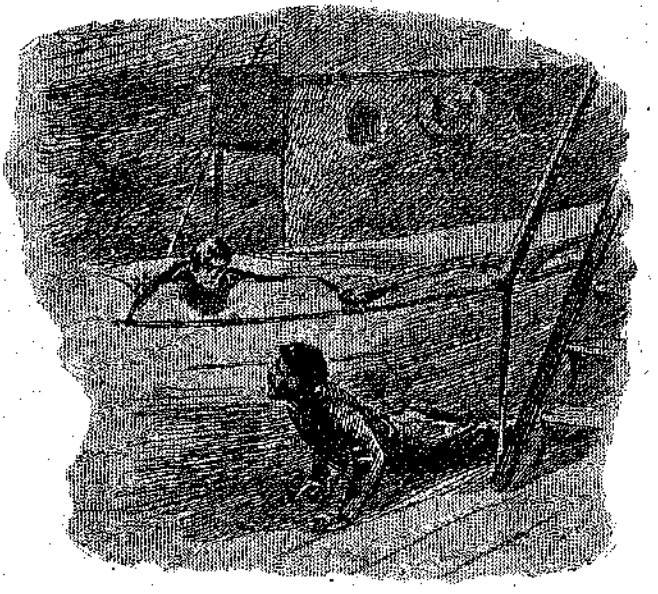

«Ἡ ἐμφάνισις αὐτὴ ἐτάραξε στὴν ἀρχὴ τὸν κακοῦργο...»

«Κύτταξε ὅμως μὴ μᾶς προδώσῃς!.. (Σελ. 375, στ. α'.)

«Τὸν ἔβλεπαν νὰ κτυπᾷ, νὰ κλωτσᾷ...» (Σελ.375, στ.β')

— Ἔφθασε καὶ πῆρε κράτιγο.

— Καλά. Νὰ πηγαίνουμε.

— Ὁ κύριος ἦταν φρόνιμος;

— Σὰν ἀγγελάκι!

Ὁ Ἀγκλὰς ἄκουσε αὐτὴ τὴν ὁμιλία καί, μολονότι ἔγεινε στὴ διάλεκτο τοῦ τόπου, τὴν κατάλαβε.

«Τί θὰ μέ κάμουν τώρα;» συλλογίσθηκε, λιγώτερο ἥσυχος ἀπὸ χθές.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Τὼμ τράβηξε κοντά του τὸ σεντοῦκι, τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο σεντοῦκι, τὸ ἄνοιξε καὶ ἥσυχα, εὐγενικά, τοῦ εἶπε:

— Ἐσὺ τώρα θὰ μπῆς ἐδῶ-μέσα!(*)

— Τί ἔκανε;.. φώναξε ὁ Ἀγκλάς. Ἐγὼ θὰ μπῶ ἐδῶ μέσα; γιὰ νὰ πάω ποῦ;

— Στὸ γαλλικὸ βαπόρι. Διαταγὴ τοῦ ἀφέντη!

Ὁ Ἀγκλὰς ἐχλώμιασε. Τὸ πρᾶγμα ἐγίνετο πολὺ σοβαρό. Ἤθελαν λοιπὸν νὰ τὸν γυρίσουν μὲ τὸ στανιὸ στὴν πατρίδα του; Πολὺ ἐπικίνδυνο... Ἀλλὰ οὔτε ἰδέα νὰ κάμῃ ἀντίστασι.

— Ἔλα λοιπόν! ἔμπα μέσα! εἶπε πάλι ὁ Τώμ.

Καί, ἐπειδὴ τὸν εἶδε νὰ διστάζῃ, τὸν ἄρπαξε χωρὶς πολλὰ-πολλά, τὸν ἐφίμωσε, τὸν ξάπλωσε μέσα στὸ σεντοῦκι καὶ τὸν διπλοκλείδωσε.

Ὁ Ἀγκλὰς εἶδε τότε, ὅτι τὸ κιβώτιο ἐκεῖνο ἦτο καμωμένο ἐπίτηδες γιὰ τὸ σκοπὸ ποῦ τὸ προώρισαν, γιατὶ τὸ σκέπασμά του εἶχε τρύπες, σκεπασμένες μὲ ὕφασμα μετάλλινο, ποῦ τὸν ἄφιναν νὰ ἀναπνέῃ ἐλεύθερα.

Αἰσθάνθηκε νὰ τὸν σηκώνουν στὴ ράχι τους, νὰ τὸν καταιβάζουν στὴ θάλασσα καὶ νὰ τὸν φορτώνουν σὲ μιὰ ἀτμάκατο, ποῦ ξεκίνησε ἀμέσως κ' ἐταμάτησε ὕστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας ταξεῖδι.

Ὁ κακοῦργος παρακολουθοῦσε τὰ γενόμενα σὰ νὰ τὰ ἔβλεπε. Ἡ βάρκα εἶχε σταθῇ κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο βαπόρι. Τὸν ἀνέβασαν μὲ τὸ σεντοῦκι καὶ τὸν ἐτοποθέτησαν 'ς ἕνα μέρος, ποῦ δὲν ἦταν βέβαια στὸ ἀμπάρι. Γιατὶ τότε θὰ αἰσθάνετο νὰ τὸν καταιβάζουν μὲ τὸ βίντσι, ἐνῷ ἀπεναντίας τὸν ἀπέθεσαν μὲ προσοχὴ σ' ἕνα πάτωμα, ποῦ εἶχε καὶ χαλί. Τότε κατάλαβε:

«— Εἶμαι στὴν καμπίνα του!»

***

Πόσην ὥρα ἔμεινεν ἔτσι; Δὲν εἶχε ἰδέα, ὅταν, ἄξαφνα, ἄκουσε ἕνα κλειδὶ νὰ κροτῇ στὴν κλειδαριὰ τοῦ σεντουκλοῦ του.

Ὁ κακοῦργος ἐνόμισε πῶς θὰ βρεθῇ ἀπέναντι στὸν Ἀλβαράδο κ' ἑτοίμαζε τὰ παράπονα ποῦ θὰ τοῦ ἔκανε,—ὅταν ἄκουσε δυὸ ἀνδρικὲς φωνές, ποῦ μιλοῦσαν μὲ προφορὰ γερμανική.

— Πρέπει νὰ ρίξουμε στὴ θάλασσα ὅ,τι εἶνε μέσα 'ς αὐτὸ τὸ μπαοῦλο! ἔλεγε ἡ μιά.

«Ἀναλαμβάνω νὰ κάμω τὸ πλοῖο νὰ παρεκλίνῃ ἀπὸ τὸ δρόμο του...»

— Ναί, ἀπαντοῦσε ἡ ἄλλη, μὰ κάνε γρήγορα!

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἔκπληξι αὐτῶν τῶν ἀγνώστων, ὅταν σήκωσαν τὸ σκέπασμα τοῦ σεντουκιοῦ καὶ εἶδαν νὰ πετιέται ἀπὸ μέσα ἕνας ἄνθρωπος χλωμὸς καὶ φιμωμένος!

— Ποιὸς εἶσθε σεῖς;(*) τὸν ρώτησαν.

Ὁ Ἀγκλὰς τοὺς ἔδειξε τὸ φίμωτρό του. Ἐκεῖνοι τότε ἔσπευσαν νὰ ἐλευθερώσουν τὸ στόμα του γιὰ νὰ κούσουν τὴν ἀπάντησι. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια ἐρώτησι ἀποκρίθηκε κι' ὁ Ἀγκλάς:

— Ποιοὶ εἶσθε σεῖς;

— Ἐμεῖς;.. τὸ βλέπετε! εἶπαν οἱ δυὸ ἐκεῖνοι, δείχνοντες τὴ στολή τους, στολὴ ὑπηρετῶν τοῦ πλοίου, ἄσπρη μὲ χρυσὰ κουμπιά· μόνο σεῖς νὰ μᾶς πῆτε ποιὸς εἶσθε καὶ τί γυρεύετε μέσα στὸ μπαοῦλο.

— Αἰχμάλωτος, φυλακισμένος, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγκλάς. Μ' ἔπιασαν καὶ μ' ἔφεραν ἐδῶ διὰ τῆς βίας.

— Ὤ, ὤ! ἔκαμαν οἱ δυὸ ὑπηρέται· νόστιμο κι' αὐτό!..

Ὁ Ἀγκλὰς ἐνόησε, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ καιρό. Ἀφοῦ, γιὰ λόγους ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ, μπόρεσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακή του, ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ καλοτυχία.

— Μπορεῖτε νὰ μὲ κρύψετε σὲ κανένα μέρος; ρώτησε τοὺς σωτῆράς του. Ἂν τὸ καταφέρετε, θὰ σᾶς τὸ ἀκριβοπληρώσω.

Οἱ δυὸ ὑπηρέται κυττάχθηκαν.

— Μποροῦμε, εἶπαν. Στὴν καμπίνα μας εἴμαστε ὅλο φίλοι. Δέχεσαι νὰ γίνῃς δικός μας;

— Γίνομαι ὅ,τι θέλετε... Δικός σας, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι...φθάνει νὰ μὲ σώσετε.

— Ἔλα λοιπόν!.. Γρήγορα!

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες ἔτρεξε ὡς τὴν πόρτα τῆς τουαλέττας, ἐκύτταξε ἀπὸ τὴ χαραμάδα κ' εἶπε σιγά:

— Ὁ ἁράπης κοιμᾶται σὰ βουβάλι.

— Ναί· μὰ πῶς θὰ βγάλουμε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν;

— Στάσου!.. μιὰ ἰδέα..,Νὰ τρέξω νὰ τοῦ φέρω μιὰ στολή...

Ἔφυγαν καὶ σὲ λίγο γύρισαν μὲ μιὰ μπλούζα καὶ μ' ἕνα πανταλόνι ἄσπρο. Ὁ Ἀγκλὰς τὰ φόρεσε γρήγορα-γρήγορα κ' ἔπειτα, μὲ ἄπειρες προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ ὁ Τώμ, ποῦ ροχάλιζε, βγῆκαν κ' οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴν καμπίνα. Κανείς, στὸ κατάστρωμα, δὲν ἔδωσε προσοχὴ στὸν Ἀγκλάς, μεταμορφωμένο σὲ ὑπηρέτη. Ὑπάρχουν ἑκατὸ τοὐλάχιστον καμαρότοι, θαλαμηκόλοι, σερβιτόροι καὶ βοηθοὶ 'ς ἕνα μεγάλο βαπόρι σὰν τὴ Λουτετία. Κι' ὁ ἴδιος ὁ προϊστάμενος, ὁ ἐπιστάτης τοῦ πλοίου ποῦ τοὺς γνωρίζει ἕνα-ἕνα, θὰ μποροῦσε μιὰ στιγμὴ νὰ γελασθῇ.

Ὁ Ἀγκλάς, ἀκολουθῶν τοὺς ὁδηγούς του, κατεβαίνει μιὰ ἀτελείωτη σκάλα καὶ φθάνει κάτω, βαθειά, στὸ τέταρτο πάτωμα, ὅπου εἶνε τὸ διαμέρισμα τῆς ὑπηρεσίας. Ἐκεῖ τὸν μπάζουν σὲ μιὰ καμπίνα μὲ τέσσερα κρεββάτια. Γλύτωσε, σώθηκε, τοὐλάχιστο προσωρινῶς.

— Στάσου ἐδῶ, τοῦ λέγει ὁ ἕνας ὑπηρέτης. Ἐμεῖς τώρα θὰ πᾶμε στὴ δουλειάμας. Ἀλλὰ τὸ βράδυθὰ γυρίσουμε καὶ θὰ τὰ ποῦμε.

«Ὁ Ἀγκλὰς φόρεσε γρήγορα ἐκείνη τὴ στολή...»

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 366.

—"Αν θελήσῃς νὰ γίνῃς δικός μας, ἐπρόσθεσε ὁ ἄλλος, καὶ νὰ κάμῃς ὅ,τι θὰ σοῦ ποῦμε, θὰ σωθῆς.

—"Αν μᾶς προδώσῃς ὅμως, δυστυχία σου! εἶπε ὁ πρῶτος. Ἀπὸ τὸ φεγγίτη καὶ στὴ θάλασσα. Δὲν ἔχει σωτηρία!

Καὶ μὲ τὰ παράξενα αὐτὰ λόγια, οἱ ὑπηρέτες μὲ τὴν ξένη προφορά, βγῆκαν καὶ τὸν κλείδωσαν μέσα στὴν καμπίνα. Ὁ Ἀγκλάς, μόνος, ἐτυλλογίζετο τί νὰ ἦταν αὐτοὶ καὶ τί θὰ τοῦ ζητοῦσαν νὰ κάμῃ...

***

Ἔτσι πέρασε ὅλη ἡ ἡμέρα. Τὸ βράδυ, στὴς ἐννιά, ἄκουσε πάλι τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα τῆς καμπίνας κ' εἶδε νὰ μπαίνουν μέσα, ὄχι πιὰ δυό, ἀλλὰ τρεῖς ὑπηρέτες.

— Νά τος! εἶπε ὁ ἕνας, δείχνων τὸν Ἀγκλὰς στὸν καινούριο.

Αὐτός, ποῦ ἐφαίνετο σὰν ἀρχηγός, γιατὶ οἱ ἄλλοι δυὸ τοῦ μιλοῦσαν μὲ σεβασμό, ἐκύτταξε καλὰ τὸν Ἀγκλὰς καί, μὲ τὴν ἴδια ξενικὴ προφορά, τοῦ εἶπε:

— Ἐμᾶς ποῦ μᾶς βλέπεις ἐδῶ, μᾶς ἔχει πληρώσῃ μιὰ δική μας ἑταιρεία, ἡ Χάμβουργ-Ἀμέρικαν Λάϊν, γιὰ νὰ κάμωμε σαμποτὰζ(*) 'ς αὐτὸ τὸ νέο γαλλικὸ βαπόρι, ποῦ τῆς κάνει μεγάλο συναγωνισμό. Ἐσὺ τώρα, φαίνεται, μᾶς ἔχεις ἀνάγκη γιὰ νὰ σωθῆς. Εἴμαστε πρόθυμοι νὰ σὲ σώσουμε.

— Κ' ἐγὼ νὰ σᾶς ἀνταμείψω μὲ τὸ παραπάνω, εἶπε ὁ Ἀγκλάς.

— Δὲν πρόκειται γιὰ χρήματα, ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ ἀρχηγός· πρόκειται νὰ μᾶς βοηθήσῃς καὶ σύ, γιὰ νὰ κάμωμε αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἂν δέχεσαι, θὰ σὲ κρύψωμε δῶ-μέσα, θὰ τρῶς, θὰ πίνῃς καί, ἅμα φθάσωμε, θὰ σὲ βγάλουμε ἔξω κρυφά, ποῦ νὰ μὴ σὲ καταλάβῃ κανένας. Ἂν δὲν δέχεσαι, θὰ σὲ πᾶμε ἀμέσως στὸν πλοίαρχο. Διάλεξε!

Ὁ Ἀγκλὰς δὲν ἐδίστασε καθόλου.

— Εἶμαι δικός σας! εἶπε.

— Πολὺ καλά. Φάγε τώρα, γιατὶ θὰ πεινᾷς, καὶ κατόπι σοῦ λέμε τί θέλομε ἀπὸ σένα. Πρόσεξε ὅμως, κακόμοιρε, μὴ μᾶς προδώσῃς, γιατὶ σὲ πετᾶμε ἀμέσως στὴ θάλασσα!

Ὁ Ἀγκλὰς χαμογέλασε.

— Ἡσυχᾶστε, τοὺς εἶπε. Μπορεῖτε νἀχετε καθ' ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, γιατὶ μὲ σώσατε ἀπὸ κίνδυνο μεγάλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'.

Ἡ ἐκανοποίησις τοῦ Ἕλληνος

Τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύκτες ἐπέρασαν, ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ξεκίνησε ἡ Λουτετία, καὶ ὁ Ἀλβαράδο δὲν μπορεῖ νὰ συνέλθῃ. Ποῦ νὰ τραγουδήσῃ τώρα πιὰ τὸ βάλς τῆς Εὐθυμης Χήρας! Βράζει διαρκῶς ἀπὸ θυμό, ποῦ ξεσπᾷ κάθε στιγμὴ ἐναντίον ὅλων, προπάντων τοῦ δυστυχισμένου Τώμ, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλου ποῦ ἔπεφτε στὰ χέρια του. Τὸν ἔβλεπαν νὰ κτυπᾷ, νὰ κλωτσᾷ, καὶ τὸν ἄκουαν ὅλο νὰ βρίζῃ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) *Σαμποτάζ*, ἀπὸ τὸ γαλλικὸ (sabotage), λέγεται ἡ ὅλες σχεδὸν τῆς γλῶσσες, ἡ βλάβη ποῦ προξενοῦν οἱ ἐργάτες *θελληματικῶς* στὴς μηχανὲς ἢ στὰ ὑλικὰ ποῦ ἐργάζονται, εἴτε γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὸν ἰδιοκτήτη, εἴτε γιὰ νὰ τὸν ἐκβιάσουν σὲ παραχωρήσεις, εἴτε,—ὅπως 'ς αὐτὴ τὴν περίπτωσι,—νὰ τὸν ζημιώσουν πρὸς ὠφέλεια ἄλλου, ποῦ τοὺς δωροδοκεῖ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΟΡΕΣ ΤΟΥ ΝΑΣΤΡΑΔΔΙΝ ΧΟΝΤΖΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΩΣ τὴν ἡμέρα ποῦ σᾶς γράφω,—γιατὶ αὔριο δὲν ξέρω τί γίνεται,—τὸ «μικρὸ» καλοκαιράκι, ποῦ κατήντησε μεγαλήτερο κι' ἀπὸ τὸ μεγάλο, ἐξακολουθεῖ. Πέρασαν τὰ μέσα τοῦ Ὀκτώβρη, ἀλλὰ τὸ θερμόμετρο δὲν ἐννοεῖ νὰ χαμηλώσῃ ἀπ' τοὺς εἰκοσιτρεῖς. Ἔχουμε λοιπὸν 'ς τὰς Ἀθήνας μιὰ θερμοκρασία ἐντελῶς καλοκαιριάτικη, μὲ λαμπρὸ ἥλιο, μὲ καθαρώτατο οὐρανὸ καὶ μὲ νύκτες ζεστότερες κι' ἀπ' τὴς ἡμέρες. Οἱ γεωργοὶ τῆς Ἀττικῆς ἄρχισαν νὰ κάνουν λιτανεῖες γιὰ νὰ βρέξῃ. Μεγάλη, βλέπετε, ἀνομβρία καὶ τὰ σπαρτὰ θέλουν νερό. Ἕνας ἄλλος ἴσως, ποῦ δὲν ἔχει σπαρτά, ἀλλὰ κάνει, ἂς ποῦμε, πήλινα κανάτια θὰ παρακαλοῦσε νὰ ψυχρανῇ λίγο, ἂν θέλῃ, ὁ καιρός, ἀλλὰ νὰ μὴ βρέξῃ καθόλου. Κι' αὐτὸ μοῦ θυμίζει ἕνα πολὺ ὤμορφο ἀνέκδοτο τοῦ περίφημου Ναστραδδὶν Χόντζα,—παραλλαγὴ ἑνὸς μύθου τοῦ Αἰσώπου:

Ὁ Ναστραδδίν, λέει, εἶχε δυὸ κόρες παντρεμένες, τὴ μιὰ μ' ἕνα γεωργὸ καὶ τὴν ἄλλη μ' ἕνα κανατᾶ (ἀγγειοπλάστη.) Μιὰ μέρα πῆγε νὰ τὴς ἐπισκεφθῇ. «Τί χαμπάρια; πῶς πᾶν ἡ δουλειές;» ρώτησε στὸ σπίτι τῆς πρώτης. «Κεσάτια, τοῦ ἀποκρίθηκαν. Δὲν ἔβρεξε ἀκόμα, γιὰ νὰ σπείρωμε, κι' ἂν δὲν βρέξῃ γρήγορα, εἴμαστε χαμένοι!»— «Ἄ, μπᾶ! τοὺς παρηγόρησε ὁ Ναστραδδίν, ἐλπίζω στὸ Θεό, ὥς αὔριο, μεθαύριο, νὰ βρέξῃ.» —«Τί κάνετε σεῖς;» ρώτησε καὶ στὸ σπίτι τῆς δεύτερης. «Ἔ, ἔτσι κ' ἔτσι, τοῦ ἀποκρίθηκαν. Δηλαδὴ τώρα πᾶμε καλά, γιατὶ ὁ καιρὸς βαστᾷ καὶ ξεραίνονται τὰ κανάτια μας. Ἂν βρέξῃ ὅμως αὔριο-μεθαύριο, ποῦ ἔχουμε ἀκόμη νὰ ξεράνουμε τόσα, εἴμαστε χαμένοι!» —«Ἄ μπᾶ! τοὺς παρηγόρησε πάλι ὁ Ναστραδδίν· ἐλπίζω νὰ βαστάξῃ ἀκόμα μερικὲς ἡμέρες...»Καὶ γύρισε στὸ σπίτι του σκεπτικὸς καὶ μελαγχολικός.—«Ἔ, τί κάνουν ἡ κόρες μας;» τὸν ρώτησε ἡ Χόντζαινα.—«Μὴν τὰ ρωτᾶς, γυναῖκα! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδδίν. Βρέξῃ, δὲν βρέξῃ, εἴμαστε χαμένοι ἄνθρωποι!»

Ὁ φιλόσοφος Χόντζας ἐννοοῦσε, ὅτι ἂν ἔβρεχε, θὰ γίνοντάν δυστυχισμένη ἡ κόρη τους ποῦ εἶχε τὸν κανατᾶ, ἐνῷ ἂν δὲν ἔβρεχε, θὰ δυστυχοῦσε ἡ κόρη τους ποῦ εἶχε τὸν γεωργό. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ δυστυχία τῆς μιᾶς θὰ ἦταν εὐτυχία τῆς ἄλλης κ' ἔτσι οἱ γονεῖς, ποῦ ἀγαποῦσαν καὶ τὴς δυό, θὰ εἶχαν ἕνα ἰσοζύγιο καὶ μιὰ παρηγορά... Μήπως αὐτὸ δὲν γίνεται σχεδὸν πάντα στὸν κόσμο; Μήπως μιὰ βροχή, ποῦ καταστρέφει τοὺς μισούς, δὲν κάνει τοὺς ἄλλους μισοὺς εὐτυχισμένους; Ἡ μιὰ ξηρασία; Ἡ ἕνας σεισμὸς ποῦ γκρεμίζει τὰ μισὰ σπίτια καὶ κάνει τἄλλα μισὰ νὰ ὑπερτιμηθοῦν; Ἡ μιὰ μεγάλη πυρκαϊά; Ἡ μιὰ πολιτικὴ ἀνωμαλία: Ἡ κ' ἕνας πόλεμος ἀκόμη;.. Ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος. Τὸ «γενικὸ καλό», ἐκεῖνο ποῦ συμφέρει 'ς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἢ τὸ «γενικὸ κακό», ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ζημιώνει ὅλους, εἶνε σπάνια. Συνήθως, τὸ καλὸ γιὰ τὸν ἕνα, εἶνε κακὸ γιὰ τὸν ἄλλο. Τὸ κέρδος τοῦ ἑνός, εἶνε ζημία τοῦ ἄλλου. Ἡ εὐτυχία τοῦ ἑνὸς κάνει τὸν ἄλλο δυστυχισμένο.

Τί σκληρὸς νόμος! θὰ πῆτε... Ναί, ἀγαπητοί μου, πολὺ σκληρός, πολὺ ἄδικος αὐτὸς ὁ νόμος, ἀλλά... ἔχει καὶ μιὰ ἐλπίδα: Ὅτι μπορεῖ νὰ εἶνε προσωρινός. Μεθαύριο δηλαδή, ὅταν θἀλλάξῃ ἡ μορφὴ τῆς κοινωνίας, μπορεῖ νὰ μὴ ἰσχύῃ πιὰ αὐτὸς ὁ νόμος καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, παντοῦ καὶ πάντα, νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸ πιὸ εὐτυχισμένοι. Ἂς πάρουμε τὸ πρῶτο παράδειγμα τῆς βροχῆς. Ὅταν ὅλες ἡ ἐργασίες θὰ γίνωνται γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Συνόλου, τῆς Πολιτείας, ὅταν ὅλοι οἱ ἀγροὶ καὶ ὅλα τὰ πιθαράδικα θὰ εἶνε κοινά, οὔτε ὁ ἕνας γαμπρὸς τοῦ Ναστραδδὶν Χόντζα θὰ καταστρέφεται βέβαια ἂν βρέξῃ, οὔτε ὁ ἄλλος ἂν δὲν βρέξῃ. Θὰ εἶνε μιὰ ζημία, ποῦ θὰ τὴν μοιράζωνται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐξίσου κ' ἐπομένως δὲν θὰ τὴν αἰσθάνεται κανείς. Τὸ ἴδιο μὲ τὸν σεισμό, τὸ ἴδιο μὲ τὴν πυρκαϊά. Ὅσο γιὰ πόλεμο... μὰ δὲν θὰ γίνωνται πόλεμοι τότε, κι' αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ μεγαλήτερη εὐτυχία!

Ἀλλὰ ἂς σταθοῦμε ὥς ἐδῶ, γιατὶ βλέπω ὅτι τὸ μικρὸ καλοκαιράκι μᾶς ἔρριξε σὲ πολὺ βαρειὰ φιλοσοφία. Καὶ θυμοῦμαι τώρα ἕνα στίχο τοῦ Λασκαράτου, γιὰ κάποια θαύματα τοῦ μέλλοντος, πολὺ μακρινὰ καὶ πολὺ ἀμφίβολα, σὰν αὐτὰ ποῦ σᾶς ἔλεγα παραπάνω:

Χαρὰ στόνε ποῦ ζήσῃ νὰ τὰ ἰδῇ!..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Γ. Γ.—Βρέχει!

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Ὁ Τώνης, καταμαγευμένος, διότι ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδῇ τόσον ὡραῖον θέαμα, ἐξέβαλε κραυγὴν θαυμασμοῦ. Ὅ,τι τὸν ἐξέπληξε προπάντων, ἦτον ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος, ἀφοῦ ἐνεφανίσθη ὁλόκληρος, ἤρχισε τὴν θριαμβευτικήν ἀνάβασίν του εἰς τὸν οὐρανόν.

Θαμβωμένος ἀπὸ τὴν λάμψιν του, ὁ Τώνης ἀφῆκε τὴν σκοπιάν του,—τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς κουπαστῆς ὅπου εἶχε στηριχθῇ,—κ' ἐπέρασεν εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τοῦ καταστρώματος.

Ἄλλη ἔκπληξις τὸν ἐπερίμενεν ἐκεῖ.

Μία ἀκτὴ διεκρίνετο εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἡ ὁποία, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ εὑρίσκετο εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων ὡς πέντε μιλλίων. Καὶ κατὰ μῆκος αὐτῆς τῆς ἀκτῆς ἔπλεεν ἡ θαλαμηγός.

Ὁ Τώνης ἐκύτταξε προσεκτικώτερα. Ὅσον μακρὰν καὶ ἂν ἔφθανε τὸ βλέμμα του, εἴτε πρὸς τὴν πρύμνην, εἴτε πρὸς τὴν πρῴραν, ἡ ἀκτὴ ἐκείνη ἦτο ὁρατή. Ἐφαίνετο δὲ ὁμαλή, χαμηλή, ἐπίπεδος, καὶ μόνον πρὸς νότον ἐγίνετο ἀνώμαλος, βραχώδης.

Ἡ θαλαμηγὸς ἐν τούτοις ἔπλεε πρὸς νότον. Ὡς μικρὸς ναυτικὸς ποῦ ἦτον, ὁ Τώνης, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἡλίου, ἠμπόρεσε γρήγορα νὰ προσανατολισθῇ καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου.

Ἀλλ' ἓν ἄλλο ζήτημα ἐγεννήθη τότε εἰς τὸν νοῦν του: Ποία ἦτο αὐτὴ ἡ ἀκτή;

Δὲν ἦτο τῆς Γαλλίας, διότι τότε θὰ εὑρίσκετο εἰς τὴν πρύμνην τῆς θαλαμηγοῦ καὶ εἰς θέσιν περίπου κάθετον πρὸς τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθει.

«Ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Μιχάλη, ἐξῆλθον καὶ αὐτοί...» (Σελ.377, στ. ά.)

Δὲν ἦτο οὔτε τῆς Ἰταλίας, διότι τότε θὰ ἐφαίνετο δεξιᾷ.

Μήπως ἦτο καμμία ἀπὸ τὰς νήσους τῶν γαλλικῶν παραλίων; Ἀπίθανον καὶ τοῦτο, πρῶτον διότι ἔπλεον ἀπὸ πολλῶν ὡρῶν εἰς τάνοικτά, ὥστε θὰ εἶχον ἐξέλθῃ πλέον ἀπὸ τὴν ζώνην ἐκείνων τῶν νήσων, δεύτερον δὲ διότι ἡ φαινομένη ἀκτὴ ἔφραττεν ὅλον τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα, ἀπὸ βορρᾶ μέχρι νότου, καὶ καμμία βέβαια ἀπὸ τὰς γαλλικὰς παρακτίους νήσους δὲν εἶχε τοιαύτας διαστάσεις!

«Μὴν εἶνε ἡ Κορσική;» ἐσυλλογίσθη αἰφνιδίως ὁ Τώνης.

Καὶ ἀνακαλῶν ὅλας του τὰς γεωγραφικὰς γνώσεις, συνεπέρανε μὲ πεποίθησιν, ὅτι ἡ ξηρὰ ποῦ ἔβλεπεν ἐμπρός του, δὲν ἠμποροῦσε τωόντι νὰ εἶνε, παρὰ ἡ ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς Κορσικῆς.

Αὐτὸ ἐσυλλογίζετο ὁ Τώνης, ὅταν ἔξαφνα, ἤκουσεν ὀπίσω του μίαν χαρούμενην, κρυσταλλίνην παιδικὴν φωνήν.

Ἦτο ἡ Ναδία, ἡ ὁποία ἀνῆλθεν εἰς τὸ κατάστρωμα, διὰ νὰ εὕρῃ τὸν φίλον της. Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τοῦ Τώνη.

Βλέπων τὴν μικρὰν τόσον δροσερὰν καὶ τόσον κόκκινην, τὴν ἐφίλησε διερωτώμενος, ἐὰν ὁ πρωινὸς θαλάσσιος ἀὴρ τῆς ἔδιδεν ὅλην ἐκείνην τὴν δροσερότητα καὶ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τὸ φλογερὸν ἐκεῖνο χρῶμα.

Ἀλλ' ἡ Ναδία δὲν ἦτο μόνη. Ὁ Μιχάλης, τὸν ὁποῖον βεβαίως ὁ πρίγκηψ Βόρις εἶχε διατάξῃ νὰ τὴν προσέχῃ, τὴν συνώδευε.

Ἔφερεν εἰς τὰ δύο παιδιὰ ἓν μικρὸν πρόγευμα(*), καφὲ μὲ γάλα καὶ ψωμάκια μὲ γλυκὸ ἀπὸ φραγκοστάφυλο, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνα κατεβρόχθισαν πεινασμένα. Καὶ ἀφοῦ ἐχόρτασαν, ἤρχισαν νὰ παίζουν εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅπου τὰ πάντα ἔδιδαν εἰς τὴν μικρὰν Ναδίαν ἀφορμὴν ἐκπλήξεως.

Ἡ θαλαμηγὸς ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησίαζε τὴν ἀκτήν, τῆς ὁποίας διεκρίνοντο τώρα καθαρὰ ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ ὁμαλή, ἡ ἀμμώδης ἐκείνη παραλία, τὴν ὁποίαν ἠκολούθει τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ μία ἄλλη βραχώδης, ἀνώμαλος καὶ γραφικωτάτη.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 370.

«Παίξετε, παιδιά μου, παίξετε! τοὺς εἶπεν ὁ πρίγκηψ...»

Ἡ ἀκτὴ αὐτὴ ἐφαίνετο ἔρημος καὶ ἀγρία. Οἱ συνοικισμοὶ ἐπ' αὐτῆς καὶ οἱ λιμένες ἦσαν σπάνιοι. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ μόνον διεκρίνετο κανένα μικρὸν χωρίον, κρεμασμένον ὡς φωλεὰ ἀετοῦ εἰς τὰς ἀποκρήμνους πλευρὰς κανενὸς βράχου, ἢ, χωμένη εἰς τὸν μυχὸν κανενὸς κολπίσκου, καμμία κώμη ψαράδων, μαντευομένη μᾶλλον ἢ φαινομένη ἀπὸ τοὺς ἱστοὺς τῶν πλοιαρίων, τῶν ἀγκυροβολημένων εἰς τὰ λιμανάκια.

Ἡ ἀκτὴ τῆς νήσου ἐξετείνετο οὕτω, ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας, εἰς τοπίον διαρκῶς ἀνανεούμενον. Ἔπειτα εἰς τὸ τοπίον αὐτὸ ἔγεινεν μία ἀπότομος διακοπή. Θὰ ἔλεγες, ὅτι ἡ ἀκτὴ ἔφευγεν ἔξαφνα πρὸς ἀνατολάς, θεωκομένη ἀπὸ τὴν μανιώδη θάλασσαν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἐκεῖ ἐσχηματίζετο μία γωνία, τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἡ κορυφή.

Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι εἶχαν φθάσῃ εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς νήσου. Τὴν στιγμὴν ἄλλωστε ἐκείνην, ἡ θαλαμηγός, ἀλλάζουσα διεύθυνσιν, ἤρχισε νὰ πλέῃ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν ἀκτήν, ὅπου ὁ Τώνης ἔβλεπε γιγαντιαίους βράχους ὑπερύθρους, οἱ ὁποῖοι, εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ συσσώρευσιν, ἐφαίνοντο ἀναβαίνοντες πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἕνας παλαιός, ἐρειπωμένος πύργος ὑψοῦτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῶν τῶν βράχων, τοῦ ὁποίου αἱ μισοχρημνισμέναι ἐπάλξεις, προσκίπτουσαι ἐπὶ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, ἐφαίνοντο ὡς οἰκοδομηθεῖσαι ἐπίτηδες διὰ νὰ συμπληρώσουν μὲ μίαν ἀπρόοπτον κορωνίδα, μ' ἓν ὑπερήφανον στέμμα, τὴν ἐπιβλητικὴν ὡραιότητα τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς ἀκτῆς.

«—Μπᾶ! μὴν εἶνε ὁ Κόκκινος Πύργος;» ἐσυλλογίσθη ὁ Τώνης, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἐπαύετο νὰ τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ ἐρείπια ποῦ εἶχεν ἰδῇ.

Ναί, αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ Κόκκινος Πύργος, ποῦ εἶπεν ὁ πρίγκηψ Βόρις. Τὸ χρῶμα τῶν τοίχων του, τοὺς ὁποίους ἐχρύσωνεν ὁ ἥλιος καὶ οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὡς συνέχεια τῶν ὑπερύθρων βράχων, τὸ ἐμαρτύρει. Ἄλλως τε πρὸς τὰ ἐκεῖ διηυθύνετο ἴσα ἡ θαλαμηγός. Καὶ ὅσον ἐπροχώρει, τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου διεκρίνοντο ὁλονὲν καθαρώτερα. Εἰς τοὺς πυργίσκους ἐφαίνοντο ἀκόμη καὶ τὰ παραθυράκια.

Ἡ θαλαμηγός, παρακάμψασα ἓν μικρὸν βραχῶδες ἀκρωτήριον, τὸ ὁποῖον ἐπλατσίωνεν ἕνα μικρόν, γραφικώτατον ὅρμον, δὲν ἐβράδυνε νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν, εὑρισκόμενον ἀκριβῶς κάτωθεν τῶν ἐρειπίων.

Ὁ ὅρμος αὐτός, εἰς τὴν ἄλλην του ἄκραν, περιωρίζετο ἀπὸ δεύτερον ἀκρωτήριον, ὅμοιον σχεδὸν μὲ τὸ πρῶτον. Ἦτο λοιπὸν περικυκλωμένος ἀπὸ βράχους κ' ἐφαίνετο βαθύς, διότι τὸ χρῶμα τῶν ὑδάτων του ἦτο βαθυκύανον. Ἄλλως τε ἡ θαλαμηγὸς ἐκινεῖτο μὲ θαυμαστὴν εὐκολίαν ἐντὸς τοῦ κολπίσκου, τὸ ὁποῖον—ἐσκέφθη ὁ Τώνης,—δὲν θὰ συνέβαινεν, ἐὰν τὸ βάθος ἦτο μικρότερον.

Εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κολπίσκου ἀνοίγετο ἕνα σπήλαιον, τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο ἔξωθεν τὰμαυρὰ τοιχώματα. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἔκαμναν ἐπάνω των θαυμάσια φωτεινὰ παιγνίδια... Ἡ θαλαμηγός, στραφεῖσα περὶ ἑαυτήν, διηυθύνθη πρὸς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο καί, ἀφοῦ εἰσεχώρησε μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν, ἐσταμάτησεν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν φυσικὴν δεξαμενήν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνοίξῃ ἡ θάλασσα ἐπὶ τῶν βράχων, εἰς ἐποχὴν προϊστορικήν.

Μόλις ἐστάθη τὸ πλοῖον, ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐπέρασε τὴν γέφυραν, τὴν ὁποίαν εἶχαν ρίψῃ καὶ εἰσῆλθε τρέχων εἰς τὴν μικρὰν χαλικόστρωτον ἀτραπόν, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὸν γύρον τοῦ κολπίσκου καὶ ἐξηφανίσθη, διὰ νὰ φθάσῃ τὸ γρηγορώτερον εἰς τὸν πύργον.

Ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, συνοδευόμενοι πάντοτε ὑπὸ τοῦ Μιχάλη, ἐξῆλθον καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ σπήλαιον καί, ὑψώσαντες ὀλίγον τὴν κεφαλήν, εἶδαν τὸν πρίγκηπα Βόριν, ὁ ὁποῖος διεσκέλιζε γρήγορα τὴν φυσικὴν βραχώδη κλίμακα, ποῦ ὡδήγει εἰς τὰ ἐρείπια.

Ἐβιάζετο νὰ ἐπανίδῃ τὴν κόρην του Μάρφαν.

Τὴν εὗρεν εἰς κατάστασιν ἀκόμη σοβαρωτέραν ἀφ' ὅσον εἶχε φοβηθῆ.

Ἡ δυστυχὴς μικρά, προσβληθεῖσα ἀπὸ πνευμονίαν, ἐπάλαιε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ὁ δὲ γηραιὸς ἰατρός, τὸν ὁποῖον εἶχαν φέρῃ χθὲς ἀπὸ τὸ πλησιέστερον χωρίον, εἶπεν εἰς τὸν πατέρα, ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀποφανθῇ παρὰ μετὰ δύο-τρεῖς ἡμέρας.

Ἐνῷ λοιπὸν ὁ πρίγκηψ Βόρις καὶ ἡ σύζυγός του ἐθρήνουν σιγηλῶς παρὰ τὴν κλίνην τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς, ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ γέροντος ναύτου, περιήρχοντο τὸν παλαιὸν πύργον καὶ ἐγνωρίζοντο μὲ τὴν περίεργον καὶ ρομαντικὴν αὐτὴν κατοικίαν.

Τὰ ἐρείπια τοῦ Κόκκινου Πύργου ἐφαίνοντο πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλειμμένα. Ὁ χρόνος εἶχε κάμῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ καταστρεπτικόν του ἔργον. Μεγάλαι ὀπαί, ἀπὸ πτώσεις λίθων, ἠνοίγοντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τοὺς καταφαγωμένους τοίχους καὶ ὡμοίαζαν μὲ τυφεκίθρας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐνόμιζες ὅτι θάκουσθῇ ἔξαφνα ὁ κρότος κανενὸς ἀρκουμπούζου (παλαιοῦ τουφεκιοῦ.)

«Ἡ θαλαμηγὸς εἰσεχώρησεν εἰς τὸ σπήλαιον...» (Σελ. 377, στ. ά.)

Ἀνάμεσα εἰς τὰς πέτρας, αἱ ὁποῖαι ἐκρατοῦντο ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν των ὡς διὰ θαύματος ἰσορροπίας, ἐφύοντο ἀτάκτως διάφοροι ἄγριοι θάμνοι, ἀκανθώδεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ τελευταῖον ἴχνος ζωῆς ἐπὶ τῶν νεκρῶν, θὰ ἔλεγες, ἐκείνων τοίχων, οἱ ὁποῖοι ὁλονὲν ἀπεσυνετίθεντο καὶ κατέρρεον.

Ὁ Τώνης, ἐκνευρισμένος κάπως ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τοῦ τοπίου, ἤρχισε νὰ διερωτᾶται μήπως θὰ τὸν ἐφυλάκιζαν, μαζὶ μὲ τὴν Ναδίαν, εἰς κανὲν σκοτεινὸν καὶ ὑγρὸν ὑπόγειον, εἰς καμμίαν μυστικὴν εἱρκτὴν τοῦ μεσαιωνικοῦ πύργου... Ἀλλ' ἡσύχασε γρήγορα, βλέπων νὰ τὸν εἰσάγουν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς αἰθούσας τοῦ ἰσογείου, ἡ ὁποία ἦτο ἐπιπλωμένη, ἂν ὄχι πολυτελῶς, τουλάχιστον ἀνέτως κ' εὐπροσώπως.

Ἐκεῖ ἐγκατεστάθησαν τὰ δύο παιδιά, τὰ ὁποῖα, ἰδιαίτεροι ὑπηρέται, ὁριοθέντες ἐπὶ τούτῳ, τὰ περιεποιοῦντο μὲ τὴν μεγαλητέραν προθυμίαν καὶ ἀφοσίωσιν.

Ὁ Τώνης λοιπὸν θὰ ἦτον ἐντελῶς ἡσυχος, ἐὰν ἔξαφνα δὲν ἐσυλλογίζετο κάτι ἄλλο:

Ἦτο φανερὸν ὅτι οὔτε αὐτός, οὔτε ἡ Ναδία δὲν εἶχον πλέον νὰ φοβηθοῦν τίποτε ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Βόριν. Διατί ὅμως τοὺς ὡδήγησαν εἰς τὸν Κόκκινον Πύργον καὶ πόσον καιρὸν θὰ τοὺς ἐκρατοῦσαν ἐκεῖ φυλακισμένους;

Δὲν ἐγνώριζε, βλέπετε, διὰ ποῖον λόγον ὁ πρίγκηψ εἶχε σπεύσῃ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του. Διὰ τοῦτο, δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴ συλλογίζεται τὴν θέσιν του, καθὼς καὶ τῆς Ναδίας, καὶ νὰ μὴν ἀποβλέπῃ εἰς τὸ μέλλον μὲ ἀνησυχίαν, μὲ φόβον...

Καὶ ὅμως, κάτι τοῦ ἔλεγε μέσα του, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ φοβερὰ περιπέτεια ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρμα της καὶ ὅτι τὸ τέρμα θὰ ἦτο εὐτυχές. Προηισθάνετο ὅτι, οὕτως ἢ ἄλλως, ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτὸς θὰ ἐπανεύρισκε τοὺς γονεῖς του καὶ τὸν ἀγαθόν του Ἰβάν, ἡ δὲ Ναδία τὸν δυστυχῆ πατέρα της, ὁ ὁποῖος, χάνων τὴν κόρην του, εἶχε χάσῃ συγχρόνως καὶ τὸ λογικόν.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο χωρὶς νὰ φέρουν τίποτε νέον καὶ ὁ Τώνης, κάπως ἀπογοητευμένος, ἐπωφελήθη διὰ νὰ κάμῃ πλατυτέραν γνωριμίαν ὄχι μόνον μὲ τὸν Κόκκινον Πύργον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πάρκον του, —ἐὰν εἰμπορῇ νὰ ὀνομασθῇ πάρκον, ὁ λαβύρινθος τῶν χαλικωδῶν ἀτραπῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν περιεκύκλωσαν.

Ἠδυνήθη οὕτω νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ὁ Πύργος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο μακρόθεν ἐγειρόμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς βράχου, ἦτο τωόντι κτισμένος εἰς ἕνα εἶδος γυμνοῦ ὀροπεδίου, τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο ὀπίσω του ὡς ἑκατὸν μέτρα καὶ κατέληγεν εἰς κρημνώδη ἀκτήν, κατερχομένην καθέτως εἰς τὴν θάλασσαν. Εὑρίσκετο λοιπόν, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ ὑψηλοῦ ἀκρωτηρίου, τὸ ὁποῖον ἐδέσποζε τῆς περιοχῆς εἰς ἀκτῖνα δέκα λευγῶν. Τὸν παλαιὸν καιρόν, ὅταν θὰ ἦτο ὀχυρωμένος, ἡ θέσις του θὰ τὸν ἔκαμνε ἀπόρθητον.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

«Ἔκπληκτος ὁ Τώνης ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του».

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ

ΩΣ ΠΟΤΕ;

Ἀφιέρωμα.

Ἤτανε κάποτε ἕνα μικρὸ κοριτσάκι μὲ μάτια καστανά, μὲ μαλλάκια βελούδινα. Ἡ ψυχή του ἤτανε τόσο ἀθώα, ὅσο εἶνε τὰ μικρὰ πουλάκια τῶν πρασίνων ἀγρῶν. Ἡ ζωή του κυλοῦσε ἀμέριμνη, κελάδημα ἦταν ἡ φωνή του, τερέτισμα τὸ γέλιο του, κρυστάλλινο, ἀφρόντιστο, καθαρό... Ἔμενε σ' ἕνα μικρὸ σπίτι, μ' ἕνα περιβολάκι, καὶ πότιζε τὰ λουλούδια του καὶ μεγάλωνε καὶ κεῖνο μαζί τους.

Ὅμως ἦρθε κάποτε ἕνας καιρός, ποὺ ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ σφίγγεται καὶ νὰ μὴν εἶνε πιὰ ὅπως πρῶτα· ἔτρεμε, σὰν νὰ ἔφθανε ἐμπρὸς σ' ἕνα γκρεμό, ποὺ ἤθελε νὰ πηδήσῃ μές 'ςτὰ βάθη του, κι' ἔξαφνα στεκότανε, ἀναποφάσιστο· σὰν νὰ τῆς ἐφώναζε μιὰ φωνή: «Πήδησε!», ἀλλὰ κάτι νὰ τὴν τραβοῦσε πίσω μὲ δύναμι: Κοντὰ 'ςτὸ σπιτάκι της ἦταν ἕνα μεγάλο, κρυστάλλινο παλάτι· ἄστραφταν τὰ μάρμαρά του 'ςτὸν ἥλιο, τραγουδοῦσαν οἱ πράσινες συστάδες τῶν δένδρων του 'ςτὸν ἄνεμο, ἐκελάρυζαν οἱ βρύσες 'ςτὰ βαθύσκια φυλλώματά του· τὰ τριαντάφυλλα τῶν κήπων του ἐπρόβαλλαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μεγάλα κι' ὀρθάνοικτα, τὸ ἄρωμα ἐσκορποῦσε ὥς πέρα καὶ 'γέμιζε τὸν ἀέρα κι' ὅσοι ἔφθαναν ἀπὸ μακρυὰ ἀνάπνεαν ἐκεῖνο πρῶτα, προτοῦ δοῦν τὶς ὑπερήφανες ἀψῖδες καὶ τὰ τόξα του· καὶ μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια τὰ κρυστάλλινα, λαμποκοποῦσαν σὰν ἥλιοι σωροὶ ἀτίμητα πετράδια, μαζεμμένα ἐκεῖ ἀπὸ καιρό, φυλαγμένα γιὰ κάποιον, νὰ διαβῇ τὰ σκαλοπάτια, ποὺ ἀντηχοῦσαν 'ςτὸ βῆμα μιὰ κλαγγὴ μεταλλική, νὰ 'μπῇ καὶ νὰ τὰ πάρῃ. Ὅλο τὸ καλοκαῖρι μόνο ἦταν ὀρθάνοικτο τὸ παλάτι καὶ τὴ νύκτα ἀστραφτοκοποῦσαν τὰ κρύσταλλα τῶν πολυελαίων, καθὼς ἦταν ἀνασηκωμένα τὰ βαρύτιμα παραπετάσματα· ὕστερα ἐχειμώνιαζε, ὁ ἄνεμος 'σώριαζε τὰ μαραμμένα φύλλα, ἡ ἀστραπὴ ἐξεσπάθωνε 'ςτὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τότε ἔπεφτε 'μπρὸς 'στὰ τζάμια τὸ βαρύ, τὸ πνικτικὸ σύννεφο τῶν παραπετασμάτων· οἱ πίδακες ἐσώπαιναν τὰ κελαρύσματα, τὰ δένδρα ἐβογγοῦσαν σὰν παραπονεμένα. Ἔπρεπε ὁ θησαυρὸς νὰ δοθῇ τὸ καλοκαῖρι.

Κάποτε τὸ κοριτσάκι μὲ τὰ βελούδινα μαλλιὰ 'μπῆκε μέσα 'ςτὸν πύργο· εἶδε τὸ ἀσύγκριτο περιβόλι του, εἶδε τὰ πλούτη τὰ ἀμύθητα τῶν στοῶν του· μά, καθὼς ἦταν μικρό, καὶ καθὼς τὰ εἶχε πάντοτε 'μπροστά του, δὲν τοῦ ἔκαναν καμμιά, καμμιὰ ἐντύπωσι. Ὕστερα ὅμως ἦλθε ἡ ὥρα νὰ βγῇ ἔξω, ἦλθε ἡ ὥρα νὰ κλείσῃ ἡ βαρειὰ σιδερένια θύρα. Ἔφυγε, χωρὶς τίποτε νὰ ζητήσῃ· κ' οἱ θησαυροὶ ἤτανε γιὰ ἐκείνην ὅλοι, μὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς ζητήσῃ πρῶτα.

Ἐπέρασε καιρός, τὸ κοριτσάκι ἐμεγάλωνε καὶ κάθε βράδυ ἄρχισε νὰ βλέπῃ 'ςτὸν ὕπνο του τὸν περιφρονημένο θησαυρό, ποὺ ἔπερνε ὅλα τὰ γλυκύτερα χρώματα 'ςτὰ ὄνειρά της. Ἄ, ἔπρεπε νὰ εἶχε ζητήσει κάτι· γιατί νὰ φύγῃ ἔτσι; κι' ἆρά γε θὰ ξανανοίξουν πιὰ τὰ παραπετάσματα καὶ θ' ἀστράψουν τὰ φῶτα;

Ἦρθε πάλι ὁ καιρός· χαμογέλασε ἡ ἄνοιξις, ἐμέστωσε ἡ γῆ ἀπὸ χυμούς, ἐβάρυναν τὰ δένδρα ἀπ' τοὺς καρποὺς καὶ οἱ συστάδες ἀπ' τὰ μπουμπούκια· ἄνοιξε πάλι τὸ παλάτι, ἐφάνηκαν πάλι οἱ φυλαγμένοι θησαυροί. Πέρασε τὸ κοριτσάκι, κύτταξε, ἀλλὰ μονομιᾶς γύρισε τὰ μάτια του· τοὺς ἔβλεπε, ἀλλὰ κάτι τὴν ἐτραβοῦσε πίσω. Γιατί; δὲν τὸ ἤξευρε τὸ γιατί. Ἤθελε νὰ 'μπῇ μέσα, περνοῦσε ἐπάνω-κάτω ἀδιάκοπα, μὰ μόλις ἀντίκρυζε τὴ λάμψι τους, ποὺ φαινότανε νὰ τῆς λέγῃ: «Ἔλα, ἐσένα περιμένομε! Εἴμαστε δικοί σου», κάτι τὴν χτυποῦσε 'ςτὴν καρδιά· ἔκανε πὼς δὲν τὴν μέλει καὶ τραβοῦσε κάτω, ἐνῷ κρατοῦσε τὰ δάκρυα.

Ἄλλοι εἶχαν τὸ θάρρος νὰ πατήσουν τὰ σκαλιά, νὰ 'μποῦν μέσα καὶ νὰ τὸν ἰδοῦν τὸν θησαυρό. Κανεὶς ὅμως δὲν 'μποροῦσε νὰ τὸν πάρῃ καὶ ἄδικα ἐφοβότανε τὸ κοριτσάκι μὲ τὰ βελούδινα μαλλιά, καὶ ἄδικα χτυποῦσε ἡ καρδιά της σὲ κάθε βῆμά τους ἐπάνω 'ςτὰ σκαλοπάτια μὲ τὴ μεταλλικὴ κλαγγή. Οἱ θησαυροὶ μένουν γι' αὐτὴν καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν 'μπορεῖ νὰ τοὺς πάρῃ. Ἀλλὰ 'ς αὐτὴν δὲν βρίσκεται ἕνα στόμα νὰ τῆς πῇ: «Ἐμπρός! Θάρρος!», ἕνα χέρι νὰ τῆς σφίξῃ τὸ δικό της· καὶ νὰ τῆς ἀναστηλώσῃ τὴν καρδιά, τὴν σφιγμένη καρδιά, ἕνα πρόσωπο χαμογελαστὸ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ. Μόνη της ὑπερνικᾷ πότε-πότε τὸν φόβο, αὐτὸν τὸν ἀνεξήγητο φόβο, σὰν πουλὶ ποὺ γυρεύει νὰ σπάσῃ τὸ κλουβί του, καὶ πλησιάζει μόνο περισσότερο. Μὰ ἔπειτα φεύγει πάλι, ἀνίκανη πάντα, πάντα συντετριμμένη.

Οἱ σταλαγματιὲς τῆς βροχῆς βρέχουν πάλι τὸ χῶμα, ὁ νοτιᾶς σκορπίζει τὴν βαρειά του ὑγρασία, κοντεύει πάλι νὰ πλακώσῃ τὸ βαρὺ σύννεφο τῶν παραπετασμάτων· τὸ κοριτσάκι τὸ βλέπει, τὸ αἰσθάνεται, τὸ ξεύρει, ἀλλὰ δὲν 'μπορεῖ· δὲν 'μπορεῖ. Ἴσως δὲν θὰ 'μπορέσῃ ποτέ!—Ἆρά γε θὰ μένουν ὅμως ἐκεῖ πάντα οἱ θησαυροί; Μήπως τοὺς ἁρπάξῃ ἡ μεγάλη Μάγισσα; ἡ Τύχη, καὶ τοὺς φέρει ἀλλοῦ, 'ςτὰ πέρατα τοῦ κόσμου; Ὥς πότε θὰ φεύγῃ τὸ κοριτσάκι μὲ τὰ βελούδινα μαλλιά; Κι' ὥς πότε θὰ τὸ περιμένουν;

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

ΕΦΕΤΟΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ Τόμους Διαπλάσεως τῶν ἐτῶν 1899—1905, τῶν ὁποίων ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 7, οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1917 καθὼς καὶ οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. δικαιοῦνται νἀγοράσουν:

Οἱ μὲν τρίμηνοι συνδρομηταὶ		***1 τόμον***
Οἱ δὲ ἑξάμηνοι	»	***2 τόμους***
Οἱ ἐννεάμηνοι	»	***3*** »
Καὶ οἱ ἐτήσιοι	»	***4*** »

κατ' ἐκλογήν των, ὁποίους θέλουν, πληρώνοντες αὐτοὺς μόνον πρὸς δραχμ. 4 ἕκαστον ἄδετον, καὶ χρυσόδετον πρὸς δραχμὰς 7. Ἐπίσης ἀπὸ τοὺς 10 τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1915, τῶν ὁποίων ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 8, δικαιοῦνται νἀγοράσουν οἱ ἄνω καὶ ὡς ἄνω, (οἱ τρίμηνοι ἀπὸ ἕνα, οἱ ἑξάμηνοι ἀπὸ δύο, κτλ.) πληρώνοντες αὐτοὺς μόνον πρὸς δραχμὰς 4,50 ἕκαστον ἄδετον, καὶ χρυσόδετον πρὸς δραχμὰς 7,50.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ, καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἐξ ἑκάστου τόμου, δηλ. τόμοι ἐν ὅλῳ 850, τοὺς ὁποίους θ' ἀγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ Προνομίου, ὄχι μόνον ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἀλλὰ καὶ πρὶν ἐξαντληθοῦν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 161ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α'. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1917

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μέν, ὅλοι ὅσοι ἔχουν *ψευδώνυμον* διὰ τὸ 1916, ἢ θὰ λάβουν ἐν τῷ μεταξὺ διὰ τὸ 1917, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 50* εἰς γραμματόσημον, οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, καὶ *δραχμῆς μιᾶς (δρ. 1)* οἱ ἀγορασταί.

2.—Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων *πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων*, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 10, *οὔτε περισσότεραι τῶν 15.*

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς «Διαβεβαίωσιν» καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ *ἀληθές του* ὄνομα: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαιῶ τὴν Διάπλασιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημωδῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου.»

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν, ὅτι μία συλλογή, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώνῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε *ἀντίγραφον* ξένης ἐργασίας εἴτε δημοσιευμένης, εἴτε ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαιρεθείσης, εἴτε ἑκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιοῦται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἂν θέλῃ, νἀναφέρῃ εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται—ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Δεκεμβρίου,—αἱ ἐγκριθησόμεναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιοῦται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητής, νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὡρισμένη καὶ ἀποδεδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει δημοσιευθῆ ἡ καταγγελλομένη Ἄσκησις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καί, κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἑκάστης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀφαιρῆται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελθεισῶν.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἑκάστου εἴδους, καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ἰδιαιτέρως συνιστᾶται εἰς τοὺς συνθέτας νἀποφεύγουν τὰ τετριμμένα καὶ τὰ στερεότυπα, τὰ χιλιάκις δημοσιευθέντα, ὡς Ἀετὸς-ἔτος, Λᾶ-Ἴος-Λάϊος, Κάμηλος-Μῆλος κτλ. καὶ νὰ σκέπτωνται ὀλίγον διὰ νὰ κάμνουν νέας, πράγματι πρωτοτύπους ἀσκήσεις, μὲ λέξεις καὶ συνδυασμοὺς ἀνεκμεταλλεύτους.

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἑκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τῆς σελίδος, πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήνουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, *οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν.*

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς *μεγάλα ἐκ κοινοῦ χάρτου τετράδια*, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ῥίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι: «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 161ον Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α'. Ἑξαμηνίας τοῦ 1917 θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Ἀπρίλιον θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β'. Ἑξαμηνίαν τοῦ 1917. Ἐν τῷ μεταξύ, *οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στέλλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.*

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ϛ'. Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ 157ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

α') *Παίγνιον*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρος

	ΜΑ	ΘΑ	ΚΑ	ΛΑ	
Υ	ΟΝ	ΓΟΣ	ΤΟΣ	ΟΝ	Υ
Α	ΧΙ	ΝΕΙ	ΒΡΥ	ΜΗ	ΑΤ
	ΠΕ	ΚΕ	ΡΩ	ΠΟ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων εἰδῶν πλοίων.

β'.) *Ἐλλιποσύμφωνον*

Ἐστάλη ὑπὸ Νικηταρᾶ τοῦ Τουρκοφάγου

ηαω - αει - ιαεεο

γ'.) *Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος*

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλ. Δ. Ἀλεξοπούλου

— Γεῶργο, Χρηστάκη, Πόπη, πᾶμε νὰ παίξουμε;

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ ποῦ σᾶς εἶπα

δ') *Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξενιτευμένης Πριγκηποπούλας

Aie les cœur d'un homme et le pensées d'un enfant.

Διορθώσατε τὴν χαλασμένην αὐτὴν φράσιν.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 45ου φύλλου

ά.) Τίγρις, ἱπποπόταμος, λέων, ἐλέφας.—β'.) Ἄδωρα ἐχθρῶν τὰ δῶρα. —γ'.) Fais ce que doit, advienne que pourra.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνᾶτε ὡραῖα τὰς ὥρας σας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπολογία τῆς Δημοτικῆς:

Ἡ Μαμμά, διαβάζοντας στὸ παιδί της ἕνα βιβλίο μὲ εἰκόνες:—«Ὁ δὲ βοῦς ἤρχισε νὰ τρέχῃ...» Νὰ ὁ βοῦς. Τὸν βλέπεις;

Τὸ παιδί:— Καλέ, ποιὸς βοῦς, μαμμά; Αὐτὸ εἶνε βώδι, ἐγὼ τὸ ξέρω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρισεύγενης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1916.

Η ΕΟΡΤΗ τοῦ Συλλόγου «Κρήτη», εἰς τὸ Ἡράκλειον, ἔγεινεν ὡραιότατα. Μοῦ τὴν περιγράφει στὸ σημερινό του γράμμα ὁ *Δοξασμένος Ρῆνος*. Τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον εἶνε, ὅτι ἀπὸ τὸ Λαχεῖον τῇ εἰσόδου ἐμαζεύθησαν 50 δραχμαί, μὲ τὰς ὁποίας ὁ καλὸς Σύλλογος ἐνέγραψε 10 πτωχὰ παιδάκια ὡς ἐτησίους ἀγοραστάς. Εὖγε λοιπὸν καὶ εἰς ἀνώτερα!

Ἔλαβα μίαν ἀγγελίαν τοῦ νέου προσκοπικοῦ Ὁμίλου «Λεγεὼν Ἑλληνοπαίδων», τὴν ὁποίαν, δυστυχῶς, δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω ὁλόκληρον. Ὁ Ὅμιλος αὐτὸς εἶνε ἀνεξάρτητος, ἔχει Πεζικὸν καὶ Ναυτικὸν τμῆμα, κάμνει ἐκδρομὰς μὲ πρακτικὴν διδασκαλίαν καὶ θὰ εἰσαγάγῃ πολλὰ νέα σπόρτ. Αἱ ἐγγραφαὶ γίνονται κατόπιν αἰτήσεως τοῦ προσερχομένου Προσκόπου, ἡ δὲ φοίτησις εἰς τὸν Ὅμιλον «κατὰ τρόπον οὐδόλως κωλύοντα τὴν φοίτησιν εἰς τὰ σχολεῖα». Γραφεῖα: ὁδὸς Μητροπόλεως 42.

Χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν, *Κλειὼ Π*, καὶ μὲ πολλήν μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὸ πρῶτόν σου γράμμα. Ἐννοῶ πολὺ καλὰ τὴν ἀγάπην σου, ἀφοῦ εἶχες διδασκάλισσαν τὴν ἐνθουσιώδη φίλην μου Α. Γ., νομίζω δέ, ὅτι μὲ ὅλα σου τὰ μαθήματα, εἰμπορεῖς νὰ εὑρίσκῃς καιρὸν διὰ νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Ἀλλὰ *πρέπει νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον.*

«Μπράβο στὸν *Παῦλο Χλωμό*,—μοῦ γράφει ἡ *Χάρις*,—ὡραῖα τὰ λέει. Κι' ὅλα μεῖς τἄλλα παιδιά σου χαμαρώνουμε καὶ γιορτάζουμε στὸν ἐρχομὸ τέτοιων ἀδελφιῶν.»— Τὸ σωστὸ εἶνε «Ἕνα Σαμιωτόπουλο». Καὶ «Εὔα Ν. Σκόθου» μαζί. Ἄλλως, μετὰ τὸ «Εὔα» θὰ εἶχε κόμμα.

Πολλοί, βλέπω, παραπονοῦνται, ὅτι εἰς τὰς Λευκὰς Λέξεις ἐπῆραν μόνον Εὔφημον Μνείαν, ἐνῷ ηὗραν ὀκτὼ λέξεις ἢ ἑπτά. Ἂς ἡσυχάσουν λοιπόν, διότι δὲν ἀδικήθησαν. Ἐγὼ ἔκανα λάθος καὶ εἶπα, τὴν ἄλλην φοράν, εἰς κάποιον παραπονούμενον, ὅτι Εὔφημον Μνείαν ἐπῆραν οἱ εὑρόντες ἀπὸ 5 λέξεις καὶ κάτω, ἐνῷ αὐτὸ εἶχε γίνῃ εἰς ἄλλους Διαγωνισμούς. Εἰς τὸν τελευταῖον, ἐπειδὴ οἱ λαβόντες μέρος ἦσαν πολλοί, βραβεῖα ἐπῆραν ὅσοι ηὗραν 11 λέξεις, Ἐπαίνους ὅσοι ηὗραν 10 ἢ 9, καὶ Εὔφημον ὅσοι ηὗραν 8 ἢ 7.

Νὰ καὶ μία ἀγοράστρια, ποῦ ἔχει ξεσπαθώσῃ διὰ τὴν Διάπλασιν ὅσον ὀλίγαι συνδρομήτριαι: εἶνε ἡ *Σωτηρία Παπαθανασίου* ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιον, μαθήτρια τώρα τοῦ Διδασκαλείου εἰς τὰς Πάτρας. Εἰς τὸ Ἀγρίνιον, πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν, δὲν μὲ ἠγόραζαν παρὰ αὐτὴ καὶ δύο ἀγόρια. Κατώρθωσε λοιπὸν νὰ μὲ γνωρίσῃ εἰς ὅλας της τὰς συμμαθητρίας καὶ εἰς πολλοὺς της συμμαθητάς. Τοὺς ἔκαμε νὰ μἀγοράζουν, νὰ ἐγγράφωνται συνδρομηταί, νἀγοράζουν τόμους μου καί... νὰ ἱδρύσουν εἰς τὸ τέλος καὶ Σύλλογον! Τώρα, εἰς τὰς Πάτρας, ἂν καὶ βλέπῃ ὅτι εἶμαι πολὺ διαδεδομένη, ἡ φίλη μου ἐξακολουθεῖ τὸ ξεσπάθωμα. Καὶ ξεύρετε διατί; Μοῦ τὸ γράφει ἡ ἴδια: «Διότι ἀγαπῶ τὴν Διάπλασιν τόσον, ὅσον οὐδὲ τὴν ζωήν της.» Μὲ τί λόγια νὰ τὴν εὐχαριστήσω;

Αἱ τελευταῖαί μου προκηρύξεις ἔπιασαν καθὼς λέγουν, τόπον καὶ ηὗραν ἠχώ. Σωρηδὸν ἀνανεώνουν τὴν συνδρομήν των οἱ καλοί μου φίλοι διὰ τὸ 1917, καὶ τὸ ξεσπάθωμά των ἤρχισε ζωηρότατον, ὥστε νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ ὑπερβῇ καὶ τὸ ἐφετεινόν. Αὐτὸ πολὺ μὲ ἀνακουφίζει... Μόνον μερικοὶ Πράκτορες—ὀλίγοι ὅμως,—δὲν σπεύδουν νὰ ἐξοφλήσουν τοὺς λογαριασμούς των. Τοὺς εἰδοποιῶ καὶ πάλιν, ὅτι τἀποτελέσματα σχεδὸν εἶνε ἕτοιμα καὶ θὰ δημοσιευθοῦν... χωρὶς τὰ ὀνόματά των. Θὰ τὸ ἰδοῦν ἔξαφνα καὶ θὰ τρίβουν τὰ μάτια των. Ἂς σπεύσουν λοιπὸν νὰ στείλουν τὰ καθυστερούμενα ὅσον *εἶνε καιρός.*

Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων, σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. Δὲν ἔχεις δίκηο νὰ παραπονῆσαι, διότι πάντοτε σοῦ ἀπαντῶ, ἐκτὸς ὅταν τελειώνῃ ὁ διαθέσιμος χῶρος, πρὶν φθάσῃ τὸ γράμμα σου στὰ *χέρια μου*. Τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐξέλεξες μοῦ φαίνεται πολὺ ὡραῖον.

Τί νὰ σοῦ πῶ, *Ναυτάκι τῆς Καβάλλας*, ξέρω κ' ἐγώ; Ἀφοῦ οἱ ἐκδόται δὲν ἐτύπωσαν ἀκόμη αὐτὰ τὰ βιβλία, ἑπομένως ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ μαθηταί; Πρόβλημα ἄλυτον. Φαίνεται ὅμως, ὅτι θὰ λυθῇ, διότι τὸ χαρτὶ ἦλθε καὶ τὰ βιβλία τυπώνονται δραστηρίως.

«Εἶδα νὰ γράφῃς, ὅτι ἔχεις ἀνάγκην χρημάτων,—μοῦ γράφει ὁ *Γερμανόφιλος Ἑπτανήσιος*—πολὺ φυσικὸν εἰς τοιαύτας δυσχερεῖς περιστάσεις. Ἕνεκα τούτου λοιπὸν σπεύδω νἀνανεώσω ἐγκαίρως τὴν συνδρομήν μου διὰ τὸ 1917 καὶ ἐλπίζω νὰ πράξουν τοῦτο καὶ οἱ λοιποὶ συνδρομηταί.» Βεβαίως θὰ τὸ πράξουν, καὶ τὸ *πράττουν ὁλονέν.*

Νὰ καὶ τὸ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, ποῦ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ τόσον καιρόν. Ἀλλὰ μοῦ ὑπόσχεται ὅτι «θὰ ξαναρχίσῃ πάλι μὲ περισσότερη ἀπὸ πρῶτα ὄρεξι».—Νὰ σὲ ἰδῶ λοιπόν. Νὰ ἰδῶ καὶ τί «καλὸ γιὰ μένα» ἑτοιμάζετε μὲ τὴν *Τρισεύγενη*.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἐρείκη*, ***Ἀνθοσπαρμένη Χίος***, *Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος*, ***Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ***, *Ἔρως τῆς Πατρίδος*, ***Καμέλια***, *Ἔνδοξος Γαλλία*, *Δόξα τοῦ Βενιζέλου* καὶ ***Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων***.— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Συμβουλὲς γιὰ τὴ Ζωή».—«Τὸ ἄνοιγμα τῶν Σχολείων».—«Γιὰ τὴν Γαλλία».—«Εἰς τὸ Παιδάκι», «Νοσταλγία» κτλ.—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Μεγαλοπρεπὴς Βόσπορος*, ά. (ΣΠ). *Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ* ά. (ΓΠ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Ἥρως τοῦ Σουλίου* (0) μὲ ***Κυματίζουσαν Κυανόλευκον***, *Γερμανόπαιδα*, *Ἡρωικὸν Σοῦλι*.—ὁ *Γερμανόφιλος Ἑπτανήσιος* (0) μὲ ***Χάριν***, *Γερμανόπαιδα*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Τρελλὸν Κεφαλλωνίτην*, *Λορελάϊ*, *Φράουλαν*.—ἡ *Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος* (0) μὲ *Λάτρην τοῦ Βασιλέως*, *Τέλλον Ἄγραν*, ***Κατσικάκι τῶν Ψαρῶν***, *Γερμανόπαιδα*, *Ὀρτενσίαν*.— ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος* (0) μὲ *Θρακόπουλο*, *Κοσμοκράτορα*, *Ἀνθοσπαρμένην Χίον*.— ἡ *Κυπριακὴ Εὔκλεια* (0) μὲ *Δοξασμένον* ***Ρῆνον***, *Μαρίαν Δολόρες*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Ἰδιότροπην*, *Καρυάτιδα*.— ἡ *Φιλελεύθερη Κερκυραία* (0) μὲ ***Φιλελεύθερον Κρῆτα***, *Τρελλὸν Κεφαλλωνίτην*, ***Νίκην*** *τοῦ Μάρνη*.— ἡ *Βουλγαρομάχος Ἑλληνὶς* (0) μὲ *Φούλαν*, *Μίαν Τρελλούλαν*, *Ὡραίαν* ***Κέρκυραν***.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τρελλὴν Κορφιατοπούλαν* (θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ προσεχῶς) ***Κοσμοκράτορα*** (ὄχι πιὰ τεμ-

πελιά, γράφε μου!) *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ δι' ὅτι γράφεις·) *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· χαίρω πολὺ ποῦ εἰς τὸ σχολεῖόν σου, ὅλα τὰ πιπιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια; διαβάζουν τὴν «Διάπλασιν») *Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα* (ὁ Ὀδηγὸς τὸ λέγει: 25 λεπτὰ διὰ τρεῖς προτάσεις· ἂν θέλῃς περισσοτέρας, εἰς τὸ ἴδιον φυλλάδιον, θὰ πληρώσῃς 5 λεπτὰ τὴν λέξιν·) *Γλυκὺ Ὄνειρον* (ἐλήφθησαν· ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν, μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, θὰ κατορθωθῇ ἐκμοσίευσις Σελίδος·) *Μίαν Τρελλούλαν* (κ' ἐγὼ εἶμαι ὑπερήφανη ποῦ ἔχω συνδρομήτριαν ἐνθουσιώδη τὴν ἀνεψιάν ἑνὸς τόσον ἐπιφανοῦς καὶ μεγάλου πατριώτου·) *Κανόνι τοῦ Κιλκὶς* (ἔστειλα·) *Ἑλληνικὴν Καρδιὰν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔχει καλῶς·) *Γερμανόπαιδα* (τετράδια ἔστειλα·) *Φιλελεύθερην Κερκυραίαν* (δὲν ἐνθυμοῦμαι· ἴσως ἔγινε λάθος·) *Ἀριστοτέλην Δ. Β.* (τὸ ἐσημείωσα· βλέπεις, ὅτι σὲ κάθε κομμάτι εἶνε ἀναγκαία ἡ ὑπογραφή, διότι τὰ κομμάτια χωρίζονται: ἀλλοῦ πηγαίνουν αἱ Λύσεις, ἀλλοῦ τὰ Π. Πνεύματα κτλ·) *Φρίξον* (ὁ κ. Περγιαλίτης ἔχει ἐκδώσῃ «Παιδαγωγικοὺς Μύθους» καὶ ἄλλας τρεῖς ποιητικὰς συλλογάς· ὁ κ. Χέλμης μετάφρασιν τῆς «Βατραχομυομαχίας») *Δοξασμένο Στέμμα* (τελειώνει εἰς τὸν 16ον, ποῦ τιμᾶται δρ. 2,50·) *Νύμφην τοῦ Αἰγαίου* (μερικοὶ βάζουν ψεύτικα ἀρχικά, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐννοοῦν οἱ ἀνιχνευταί· ἔγεινες καλά;) *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Κυνηγέτιν Ἄρτεμιν* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας, καθὼς καὶ τὴν *Ἀνθοσπαρμένην Χίον*·) *Λαρισσαῖκὸν Ἀγκαθάκι* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ χρονογράφημα· ἴσως κάποτε τὸ ἀναδημοσιεύσω·) *Ἔνδοξον Κυανόλευκον* (βραβεῖον ἔστειλα, εὐχαριστῶ·) *Καρυάτιδα* (ἐλήφθησαν·) *Μαρίαν Δ. Φλαμ.* (δύναται· σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ·) *Μαιμουδίτσαν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Διάττοντα Ἀστέρα* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ὑπερήφανον Στρατηγόν, Βυζαντινὸν Αὐτοκράτορα, Τρελλὴν Ξανθούλαν, Ἥρωα τοῦ Σουλίου*, κ.λ.π.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17ην Ὀκτωβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Αὐγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Δεκεμβρίου.

604. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτό μου εἶνε σύνδεσμος,
τὸ ἄλλο ἀντωνυμία·
Καὶ τ' ὅλον μου κινούμενος
ἀέρας μὲ μανία.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

605. Συλλαβόγριφος

Ἕνα γράμμα γαλλικὸν
Μ' ἐπιβεβαιωτικὸν
Καὶ μ' ἐρωτηματικὸν
Καὶ ἀκόμη μ' ἕνα γράμμα
Ἂν ἑνώσῃς, ἐν τῷ ἅμα
Μία πόλις θὰ φανῇ
Ξακουσμένη, ἰταλική.

Ἐστάλη ἀπὸ τὰ Λαρισσαῖκὸν Ἀγκαθάκι

606. Στοιχειόγριφος

Ὅπως ἔχω, εἶμαι ρῆμα.
Τὴν κατάληξι ἂν μαλλάξῃς,
Μιὰ θεά, μὲ ἔκπληξί σου,
Τῶν ἀρχαίων θὰ φωνάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

607. Μεταγραμματισμὸς

Σχῆμα γεωμετρικὸν
Ἕνα γράμμα του ἀλλάζει
Κ' εὐθὺς κάτι ζωντανὸν
Καὶ λευκὸν σοῦ παρουσιάζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη

608—610. Ἀστεῖα Παρράματα

1.—Ὁ βράχ εἶνε μαῦρος.
2.—Ὁ μηρὸς εἶνε γελοῖος.
3.—Ἡ ἔδρα εἶνε νῆσος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν

611—615. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἦχος, πῖλος, Πόρος, ἄλλος, μένω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τουρκομερίτη

616. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν Κρητὴν τοῦ Ἅδου:

1, Ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητής. 2, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 3, Πόλις τῆς Μακεδονίας. 4, Ὀνομαστὸς Ρωμαῖος. 5, Μέταλλον. 6, Ἀρχαῖος ἀεροπόρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Γιούκτα

617. Φωνηεντόλιπον

θμντς - νθρς - δπτ - στσν - τρπν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς

618. Γρῖφος

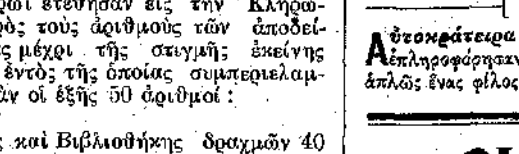

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1916

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 Ὀκτωβρίου τὸ πρωῒ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἑξῆς ἀριθμοὶ 1 ἕως 3138 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 15 Ὀκτωβρίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί:

1275 ἐκέρδισεν ἐν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.

282, 1998 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

1010, 1763, 187 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.

2434, 1578, 410, 2809 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.

1426, 360, 1931, 6, 2997 ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

2155, 895, 1685, 951, 2507, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

1738, 524, 2204; 1378, 2830, 1057, 2097, 180, 1192, 2634, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3,50.

1960, 3015, 974, 79, 2192, 1659, 3069, 825, 381, 753, 1836, 265, 2461, 1088, 2018, 177, 2356, 856, 2773, 662, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 48 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδησαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπευθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 1917

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1917 θὰ γίνῃ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν ὅλοι ὅσοι θὰ ἔχουν πληρώσῃ ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον συνδρομὴν διὸ τὸ 1917 *μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐ. ἔ.* τὸ βραδύτερον. Ὁ κληρωθησόμενος, εἷς μόνος, θὰ κερδίσῃ ***μίαν Μετοχὴν Λαχειοφόρον*** τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δρ. 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1917 θὰ γίνουν ***ἄλλαι τέσσαρες κληρώσεις Δώρων*** ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώνοντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1917. Τὰ δῶρα διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς εἰς ἑκάστην τῶν τεσσάρων τούτων κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Τετάρτης Κληρώσεως τοῦ 1916.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—174]

Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, καλῶς σᾶς ἐπληροφόρησαν· δὲν εἶμαι ὁ Π. Χ., ἀλλ' ἁπλῶς ἕνας φίλος του. ***Γερμανόπαις***

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 12—18 Ὀκτωβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Ι.Γ. Χονδρογιάννης, Ἰουλία Σλίσσμαν, Κλάρα Μπάουμαν, Ἐριέττη Μπάουμαν, Γερμανόπαις, Γ. Ὄλσεν, Ν. Βάϊνερ, Ρ. Βαρτμύλλερ, Χ. Χριστιάνσεν, Π. Βαλλότερ, Ε. Χάρτμαν, Λ. Στοκίνγκερ, Π. Ρόζενφελτ, Ἑλένη Κ. Εὐθυμίου, Α. Γεωργιέβιτς, Μαρία Δ. Φλαμπουριάρη, Μαρία Μπινιάρη, Ἄλδα Βίρχμαν, Κ. Ἀγγελάτος Ν. Γ. Πόθος, Λ. Γ. Παπαδόπουλος, Θ. Α. Μπιζάνης, Εὐστ. Μητσόπουλος, Μ. Ι. Σακάρης, Ἤλ. Χ. Βατόπουλος, Σόλων Γ. Βλαστός.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Σπ. Δ. Κομηλάϊος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Ν. Κ. Σωτηρόπουλος, Ι. Δ. Ἀνδρουτσόπουλος.

ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Δ. Ι. Βερροιόπουλος (δίς)

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Κ. Κόκκινος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Λ. Λευί.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Καπετανάκης, Α.Ν. Θεοδοσίου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Λουκία Δ. Κακολίρη.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Δ. Σακελλαρόπουλος, Σπ. Α. Καραβίας, Μ. Σπ. Φωκᾶς, Σ. Π. Παππᾶς, Γ. Ε. Παππᾶς.

ΣΥΡΟΥ: Μόσχα Δ. Λαμπέντε, Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατσιμαντή, Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος, Ν. Ε. Δάρας, Ζωὴ Παύλου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Τάκης Θαρρουνιάτης.

ΧΙΟΥ: Νύμφη τοῦ Αἰγαίου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΕΛΔΑ ΒΙΡΧΜΑΝ ἐν Ἀθήναις καὶ ΤΑΚΗΣ ΘΑΡΡΟΥΝΙΑΤΗΣ ἐν Χαλκίδι οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΛΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.